

Greta (capítols IV,V,VI)

Un relat de: [NURIA BORRUT MULET](#)

Capítol IV

Al costat dels adhesius de les targetes de crèdit de la porta automàtica del supermercat hi havia un cartellet penjat on s'oferia feina de caixera. La Làlia el va llegir de passada quan hi entrava, fer la compra era una de les tasques que havia pactat amb la Roger i la Roseta. A l'hora de pagar, mentre esperava el canvi, el va tornar a veure, i s'esgarrià només d'imaginar-se hores i hores dreta darrera la màquina enregistradora, traslladant i carregant paquets i més paquets cap a les safates, tal i com feia la noia morena de la caixa. Es va dir que ella tampoc no podia aspirar a gaire més, tres anys de medicina l'avalaven per a ben poca cosa, potser podria donar classes particulars a mals estudiants, però els ingressos no serien mai segurs. Tanmateix, la demanda li va obrir els ulls, perquè si la feina en un supermercat no l'atreia gens, sí que es veia amb cor d'intentar-ho en una altra mena d'establiment comercial, i quan enfilà el camí a peu cap a la casa, ni el carret de la compra li ofería resistència ni les butllofes de la mà dreta, que s'havia fet amb l'aixada aquell matí a l'hort, li coïen, perquè ja es veia endreçant l'aparador d'una assortida llibreria.

En obrir la tanca del jardí, el Canyella la va rebre com feia sempre, a bots i bordant. Li va sorprendre no veure el Volvo, però aleshores li va semblar recordar que mentre dinaven els havia sentit dir alguna cosa referent a que anirien a visitar el primer nét d'una coneguda. No els hi havia parat atenció, des de diumenge passat, la Rita li omplia el pensament, i els records d'aquelles hores juntes li havien fet tantes giragonses a la memòria que li començava a ser difícil recordar què li havia dit del cert i què s'imaginava d'ella. Per apaivagar l'obsessió s'havia abocat a una lectura devoradora de *Pel camí de Swan* i ara, que s'esforçava en seguir-la tant sí com no, trobava que havia començat a agradar-li la màgia d'aquell univers que s'esvania i alhora, en saber nomenar-lo Proust, l'immortalitzava.

Després de posar en ordre la compra, va agafar el llibre i se'l va endur a la sala, però es cansà aviat de rellegir un mateix paràgraf sense copsar-lo. El pensament se li anava finestra enllà, en aconseguir una feina a Sitges, i amb què hauria de posar-se aviat a recórrer els seus carrers comercials a la recerca i captura de cartells amb ofertes laborals, perquè ara no volia pas que el temps s'aturés, sinó fer-lo córrer, la tarda en vespre, el vespre en nit i la nit en dies per menjar-se d'una mossegada totes les hores que encara li quedaven per dur a terme els seus desitjos.

El rellotge va donar les nou i s'alçà d'un bot estranyada que aquell parell encara no haguessin tornat ni haguessin trucat per dir-li res. El primer impuls la va dur al telèfon, a l'angle oposat d'on seia, però no va tenir temps de preguntar-se on em penso que trucaré si no sé ni on són, perquè sota l'aparell de baquelita negra hi havia una nota de la Roseta que li deia que a un quart de set li havia trucat la Rita. Res més. Ni un número per trucar-li, ni si hi tornaria. Quan rumiava com s'ho deuria haver manegat ella per aconseguir el seu, va sonar el telèfon. El va agafar convençuda que serien ells, però amb l'esperança que fos la Rita.

-Làlia? Ets tu?

Va estar a punt de deixar anar l'auricular com si cremés, i va desitjar que de debò hagués estat encès perquè així hauria obeït l'instint que l'hauria empès a córrer, però s'hi va quedar.

-Sí mama, sóc jo.

-Que hi és, l'àvia? -va preguntar la Mercè al cap d'un silenci.

-No. I l'avi tampoc. -Va sentir-se obligada a donar-li una explicació:- Han anat a visitar a no sé qui, no me'n recordo, però suposo que no trigaran. Els dic que et truquin?

-No, tant se val. Ja els trucaré en un altre moment. -Va respirar a fons abans de dir, conciliadora:- Per què no ens seiem a parlar amb calma un dia d'aquests? Si vols, pujo demà.

-No, mama. Encara no -notava com se li accelerava el pols-. Més endavant, potser. Ara encara empitjoraríem més les coses. -Va fer una pausa, i després va mentir:- Tinc l'olla al foc, mama. T'he de deixar. Ja els diré que has trucat.

Va deixar l'auricular al seu lloc amb suavitat sense voler escoltar com se li acomiadava i es va deixar caure a la butaca més propera, i es digué que cap altre ésser humà li provocava aquella violència interior tan irracional.

La Mercè també va penjar suaument i es va deixar caure enrera en el sofà buscant escalfor en el tacte de pell anilina. La conversa amb la Làlia se li havia endut l'esma que li calia per posar la *Rhapsody in Blue* al reproductor de compactes i així conjurar aquell silenci de la casa que l'angoixava més que la botzina d'un tràiler en un encreuament. Va aturar la mirada a la fotografia emmarcada que hi havia al costat del telèfon. Els tres fills al jardí dels avis. Els dos nois amb aquell posat d'home que els feia més nens. La Làlia, amb el somriure esdentegat, agafava un llapis amb mà ferma: volia dibuixar el vaixell de l'avi. Tot se li havia esmunyit com sorra en la mà oberta. Una vida de pèrdues, la seva. Primer el marit, després els dos fills, i ara també la nena. No podia plorar-los ni quedar-se només amb els bons moments que li haguessin deixat perquè no eren morts. Havia confiat que, amb l'arribada dels fills, ell canviaria, però no. Els nois van fer-se homes de debò i els va créixer

alhora l'afany d'aprofitar la posició del pare, com voltors fins aconseguir entrar a formar part del cobejat equip de cirurgians del doctor Francisco Bou Martínez. Al comportament de faldiller compulsiu del marit ja s'havia avesat, però fins avui tenia la certesa que la Làlia tornaria, i que ho faria penedida.

Va voler pensar en una altra cosa, la migranya començava a urpar-li el cervell, però si en comptes de la fotografia mirava cap a la taula de centre o el moble bar, trobava a faltar igualment el desordre de la casa plena. Es va recriminar no haver estat capaç de mantenir la Làlia més temps al telèfon, potser aleshores li hauria pogut dir que havia iniciat una teràpia amb una psicòloga. Tampoc no ho havia dit a ningú, això de la psicòloga, seria com donar-los una raó per què es pensessin que ella s'havia de penedir d'alguna cosa, i això no era cert. O sí? Va tornar a mirar la fotografia i l'agafà. El marc era prou ample com perquè tots els dits se li emmirallessin a la plata brunyida. La Làlia era una còpia del seu pare. No li agradava que fos així, però era cert. Quan alguna vegada la mare del Paco li havia ensenyat fotografies de quan era petit, un nen rialler i sense ni un cabell al cap rodó, ella veia la Làlia a la mateixa edat, però sempre li deia que no, i ara!, que s'assemblava a la Roseta. Si ara ho acceptava era perquè havia començat a adonar-se que la primera en fer-li mal a la Làlia havia estat ella? Per què, aleshores, li havia preguntat la psicòloga, es queixa que no l'estimi? No ho havia fet deliberadament, és clar. O sí? Si es va desentendre de la nena tant com va poder va ser per revenjar-se d'ell, i també perquè s'adonés de fins a quin punt havien canviat les coses. Més endavant, com si un cop fet el motlle de la indiferència tot s'hi anés conformant, no va saber comportar-se d'una altra manera. Si la Làlia tenia una amigat, com aquella Greta, per exemple, que semblava que adorés com si fos Déu, ella va fer sempre com si ho ignorés. I quan l'amiga va marxar a viure a Estrasburg, envoltada de circumstàncies que es van afanyar a encobrir, però que ella sí sabia, havia fet bé en llegir i amagar les quatre cartes que li envià? Més endavant, les va voler tornar a la mare de la noia, però les hi van retornar, i les va desar per oblidar-les. I ara les recordava. "S'adona, senyora Solé" -la psicòloga sempre se li dirigia de vostè-, "que ha estat jugant amb la vida de la seva filla com si fos un peó d'escacs?" Aquestes paraules, pronunciades dilluns passat a la consulta, ara li colpien a batecs de migranya. A què venien? Ah, sí, parlaven de les esperances que encara guardava que la Làlia tornés a casa i que ella l'adreçaria pel bon camí, que era el que menava a la Facultat de Medicina. Va tornar a pensar un moment en les cartes furtades per preguntar-se si ho hauria de comentar a la psicòloga, o potser les hauria de donar a la Làlia? No, no es creia capaç. Abans morta que reconèixer-se l'autora d'aquella baixesa davant d'ella. "Per què no es decideix a jugar vostè sola la seva partida, senyora Solé?", havia continuat furgant-la. La meua partida? I quina altra havia jugat sinó la seva? O era que considerava que ella també havia estat un peó? Ho havia estat? Què li quedava des de que es va casar fins ara? Res. El Paco la va enlluernar, i ella es va quedar a les fosques vint-i-set anys. Ara, l'únic acte per anar endavant i un dia poder veure-hi clar era la demanda de divorci. Va tancar els ulls delectant-se amb la revenja. Més tard o més d'hora ell voldria tornar, enllà dels seixanta-cinc els homes han perdut definitivament el seu atractiu com a mascles i passen a la categoria de vells sense pal·liatius. Va deixar la fotografia a la taula de centre per mirar-la de lluny i s'escurà la gola, no volia plorar.

El Canyella, que fins aleshores havia estat silenciós i a l'aguait a la catifa del rebedor, va fer un udol i va continuar bordant atent al pany. La Làlia es va alçar a poc a poc. La trucada de la mare li havia provocat gairebé un atac d'angoixa, però la de la Rita, que creixia en importància com més hi pensava, l'havia ben acompanyada aquella estona i ara la feia saber-se més forta, menys sola. El paper escrit era la prova real que havia pensat en ella i que potser l'havia necessitada en un moment donat, i aquest moment, per més fugisser que hagués estat, l'afalagava. Alhora li havia desvetllat la curiositat peremptòria de voler saber més d'ella, d'esbrinar per què li recordava tant la Greta, quan tampoc s'hi assemblaven pas tant. O sí s'hi assemblaven? I com més rumiava més es convencia que si Rita l'atreia tan poderosament era perquè deuria ser feta de la mateixa matèria que la Greta. Sabia que la paraula seguretat definia el que pensava, però encara no gosava dir-se-la francament, i encara que, d'altra banda, el record de la conversa amb la mare la molestava com el brunzit d'un insecte molest i inevitable, no havia aconseguit apartar-la ni un mil·límetre dels seus plans: buscava feina. I trobaria la Rita.

Capítol V

Des del portal d'una casa vella, la Làlia observava l'entrada del Plèiades. El bar s'obria al carrer Marquès de Montroig de Sitges, als baixos d'un edifici molt semblant d'on era apostada. De moment, li agradava el que veia, s'havia esperat un local més aviat deixat. La part baixa de la façana era tota folrada amb llistons de fusta pintada de blau fosc, i el nom era dalt de la porta amb lletres de neó blanc que imitaven els caràcters del grec clàssic. A banda i banda de l'entrada, custodiada per dos nois alts i cepats amb el cap rapat, s'obrien dos grans finestrals de vidres emmirallats foscos, on sis estrelles niquelades representaven el cúmul d'estrelles de la constel·lació. Ja havia vist entrar força joves amb vestits curosament desarreglats i envellits sense ser-ne, molts duïen els cabells tenyits de colors insòlits, així com pearcings que els pampalluguejaven a les celles o als llavis. A mida que el bar s'anava omplint, li minvaven les possibilitats de veure la Rita des de la porta. S'hauria estimat més que fos un lloc petit i de poca gent per poder asseure's i parlar amb ella amb una mica d'intimitat, i celebrar que, de moment, tenia feina. En l'estona que ja duia a peu dret, els peus, després de les caminades del dia,

havien començat a queixar-se-li de valent.

Havia arribat a Sitges de matí, però el dia no l'havia acompanyada. Uns núvols baixos, que sense ser de pluja escampaven humitat i grisor, sumien els habitants en un estat d'ànim abatut, apàtic. Els carrers es veien deserts i les botigues buides, l'única nota de color la posava els preparatius pel Carnaval, però el contrast, lluny de donar vida, semblava evidenciar la desolació que deixa la fi de la gresca. Malgrat això, va decidir no desanimar-se i s'abocà a camejar tots els carrers comercials.

Al cap d'unes tres hores, havia aconseguit dues demandes interessants. L'una era per a una botiga de roba de criatures, i l'altra, que l'havia entusiasmada, era per a una galeria d'art. No es volia fer il·lusions, no tenia cap títol que acredités els seus coneixements, adquirits a còpia d'anys d'estar-se hores mortes a la galeria de la mare i de sentir-la parlar de pintors, de marxants i de clients, però sobre tot per la passió que des de petita sentia cap a la pintura. I el que no faria seria demanar a la mare que l'avalés. La barreja d'inseguretat i tímida li havia impedit fins ara entrar en aquests establiments per donar-se a conèixer, però s'havia promès que abans d'anar a trobar la Rita al Plèiades ho faria.

I això era tot, perquè a les llibreries, res de res. Les havia visitades totes amb l'excusa que buscava una novel·la que sabia per endavant que estava esgotada, però en cap ni una necessitaven ningú. Passades les dues de la tarda, va decidir trobar un bar on menjar-se el parell d'entrepans que s'havia preparat la nit abans amb la idea que podria dinar tranquil·lament a la platja o en un banc del passeig, tenia la humitat ficada als ossos.

A la galeria d'art, la demanda encara era a la porta. S'aturà un moment davant de l'aparador abans d'entrar. Per damunt del quadre que hi havia exposat podia veure, al darrera d'una taula petita, una dona madura amb ulleres que treballava concentrada en uns papers grocs. La va rebre sense moure's del seu seient darrera la taula i amb una expressió de perpètua sorpresa, com si li parlés d'un cartell desconegut. Va saber que no aconseguiria la feina, que segurament l'havien donada a algú altre i que per vés a saber quins motius encara no havien tret el paper de la porta.

-Així no necessiteu ningú? -va preguntar-li dissimulant la decepció.

La dona va fer-li un somriure educat però estret. Era evident que esperava impacient que marxés, però això la va acabar de decidir per quedar-se l'estona que li calgués per veure les pintures.

-Tant se val, faré un cop d'ull. M'agrada, mirar pintura -li va aclarir mentre començava a caminar cap a la part més endinsada de la galeria.

La dona no va dir res i es va submergir de seguida en el feix de factures que estava revisant abans que la interrompessin.

A la botiga de roba, només entrar i mirar amb qui se les hauria de veure, una dona que tot i ser més jove li recordava massa la mare, va desitjar que li donés una negativa. Però li van dir que sí, que l'endemà mateix podia començar perquè la dependentia havia marxat abans d'ahir sense donar-los cap explicació. Amb tacte, va acomiadar-se amb la vaguetat que primer hauria de solucionar uns assumptes que potser li ho impedirien, al capdavant, començar tan aviat.

Baixava pel carrer de Parellades amb la idea de creuar pel carrer de Bonaire cap al passeig, sense saber ja què fer per omplir els tres quarts d'hora llargs que quedaven fins a l'hora d'obertura del Plèiades, quan va veure una botiga amb el cartell que necessitaven una dependentia. El que li havia cridat l'atenció, però, no era la demanda, sinó el nom de l'establiment: Trencavel.

La primera vegada que el va veure escrit era de nit, esculpit damunt del carreu mal il·luminat d'un casalot de Carcassona. Havia estat també la primera vegada, i l'última, que havia viatjat amb la Greta en un viatge d'estudis que l'escola havia organitzat per a vuitè de primària. Des d'aleshores i fins que va saber qui era Bernard Aton Trencavel, havia fantasiejat amb un trobador mort massa jove. Aquella tarda d'octubre havien recorregut, amb la resta de companyes, tota la gran muralla exterior, i les llums de la ciutat nova que s'estenia als seus peus semblaven les d'un escenari pintat, perquè la ciutat de debò era, sens dubte, la que es protegia dins dels murs. Es va dir que amb un nom com aquell havia de fer sort, segur, i va entrar a la botiga sense ni voler mirar què s'hi venia.

La mestressa de Trencavel, una dona que passava dels quaranta anys, la va rebre amb interès, i amb poques paraules li explicà que havia obert la botiga feia gairebé un any, però que l'èxit en augment de les vendes l'obligava a tenir algú fix, perquè ella havia de viatjar cada cop més sovint per aconseguir segons quina de les seves mercaderies. Artesania d'arreu del món, li va dir amb satisfacció i sense dissimular l'orgull, preferentment de les comunitats indígenes que pateixen l'amenaça del seu hàbitat o de la seva cultura. La Magda li va ser franca: Necessitava algú amb urgència, però donada la manca d'experiència d'ella en el comerç, volia tenir-la uns dies a prova abans de decidir-se a fer-li un contracte. Era molt més del que s'havia esperat.

Capítol VI

Va dir-se que ja n'hi havia prou, de badar. Travessà el carrer i franquejà l'entrada del Plèiades; els dos nois de la porta ni se la van mirar.

Tal i com s'ho havia imaginat era ple com un ou. Per damunt dels crits i dels riures de la gent tamborinava la vibració dels xumba boom de la percussió de la música. A mà esquerra hi havia la barra, on va veure un moment

el reflex de la cabellera vermella de la Rita, però d'acostar-s'hi, ni somiar-ho. Va anar obrint-se pas cap a la zona de taules amb compte per no vessar cap dels gots i cendrers que les atapeïen fins que va quedar-se aturada, alleujada que ningú li fes cas ni li preguntés que feia dreta com un pal d'escombra al mig del pas. Però va fer sort, perquè just la taula que tenia a la seva dreta va ser abandonada de sobte pels tres joves que l'ocupaven i va poder asseure's disposada a esperar una eternitat que l'únic cambrer que servia les taules tingués l'encert de passar per allí. Eren tan baixetes, les taules, que per evitar que el vorell se li encastés als genolls es veia forçada a seure's de costat. Feia calor, i es va treure la jaqueta, després el jersei. La samarreta blanca, el cigarret i el cartró blanc del paquet de tabac resplendien amb una fluorescència blavosa.

En menys temps del que s'havia temut, el cambrer, un noi vestit tot de negre i amb els cabells llunts de cera, s'acostà per demanar-li què volia amb accent eslaú.

-Una tònica amb gel i llimona -va contestar. I afegí:- Series tan amable de dir-li a la Rita que ha vingut la Làlia? Al cap d'una estona llarga va veure que la Rita venia cap a ella. Duia la safata amb una sola mà per damunt dels caps i sortejava les taules amb agilitat. Abans no va arribar la van interrompre des d'altres taules, com si conegués tothom. No semblava que la molestessin, però sabia desempallegar-se amb gràcia d'aquelles mans que li estiraven la roba o se li penjaven dels braços. Ella també anava tota de negre: una samarreta ajustadíssima al damunt d'una faldilla llarga de punt amb un tall al costat dret fins a mitja cuixa i que deixava veure unes mitges opaques també fosques. Amb aquella vestimenta, el roig dels seus rínxols estarrufats encara lluïa més cridaner.

-Tia!, ja era hora!, et vaig trucar l'altra tarda, ¿que no et van dir res?

-Hola Rita. -Es va mig aixecar per fer-li un petó a cada galta-. Sí que m'ho van dir, però com que ja havia decidit que vindria aviat a veure't..., et volia fer una sorpresa. Com va?

-Bé -va esbufegar, i va deixar la safata amb la tònica damunt del vorell de la tauleta mentre l'aguantava amb les dues mans -però ja ho veus, això cada dia s'omple més. Et fa res si et duc a un altre lloc? Aquí no podem parlar tranquil·lament ni un minut seguit, de seguida vindrà algú o altre a empenyar.

A mesura que s'endinsaven cap a dins disminuïa el nombre de gent. Abans d'arribar al mirall fosc que cobria tota la paret del fons i a mà dreta, hi havia una mena d'alcova que havien reconvertit en un salonet. D'una ullada va veure que totes les taules estaven ocupades pels qui li va semblar que celebraven alguna cosa. Rita va deixar la beg

uda i el got al damunt d'una barra que corria adossada per la paret. Després, va picar de mans fins aconseguir que la dotzena de rostres la miressin.

-Ei, gent! Us presento una amiga: la Làlia.

S'hauria volgut fondre. De la vintena d'ulls que la van mirar un moment, alguns ja tenien la brillantor vidriosa de l'alcohol. Però de seguida tothom va continuar amb el que feia: beure, xerrar i riure. Rita, feliç, li va explicar que eren amics i coneguts del Mafré, i li assenyalà un tipus morè d'uns trenta anys llargs que s'estava en una taula flirtejant amb un parell de noies. Mentre ella deixava la jaqueta i el jersei en un penjador, la Rita la va posar al cas que el Mafré celebrava, en la intimitat dels més coneguts de Sitges, l'exposició de pintures que inaugurava el proper dissabte.

-Ven els quadres com a xurros -li va aclarir alhora que la duia cap a la taula del pintor.

El Mafré li va semblar afectat, però sociable; les dues mosses, a banda de mirar-les de dalt a baix abans de seure, no van dir-les paraula. Al cap de poc la Rita es va acomiadar, la feina a la barra la reclamava. Ella es va apressar a seguir-la. Volia dir-li que havia trobat feina en una botiga i que la propera setmana començava a treballar. Eren ja fora del salonet i la Rita es va aturar per felicitar-la, coneixia Trencavel.

-La Magda és una tia un pèl rara però que s'enrotlla bé. Abans que tingués la mare malalta es deixava caure sovint per aquí passades les dotze, que és quan hi ha el millor ambient... Al vespre, tot són criatures, ninyates i bollicaos que gasten poc i embruten massa -ho va dir com si ella tingués més de trenta anys. Havia anat empenyent la Làlia amb suavitat i agafant-la per la cintura, fins al racó dels telèfons, en un distribuïdor que hi havia davant dels serveis.

-Mira, ja ho veus, avui no podem fer res. Què et semblaria si ens veiem aquest dissabte? Jo hauré de treballar fins tard, però tu, si vols, pots passar-te abans per l'exposició del Mafré. Hi haurà un munt de gent, però t'ho passaràs bé. Jo ja faré alguna escapada, no és lluny d'aquí. Després, pots quedar-te a dormir a casa meva i l'endemà tindrem tot el dia per a nosaltres.

I abans que contestés li va tapar amb suavitat la boca amb la mà lliure i se li acostà fins que ella va haver de tancar els ulls. La Rita va enretirar la mà i la hi deixà arran del coll, entre el trapezi i la clavícula. L'alè calent amb olor de tabac i xiclet de maduixa barrejats li pessigolleva els narius. Li va fer que sí amb el cap. La Rita va esclatar a riure i s'apartà tot d'una.

-Ciao, Làlia -li va dir fent-li l'ullet-, truca'm demà per dir-me alguna cosa. Val?

Amb el cos encara recolzat a la paret, va tornar a afirmar amb el cap, i fins que la cabellera vermellosa no es va perdre entre els caps de la gent, no es va moure. Després va tornar al salonet per veure's d'una glopada la tònica i recollir la roba.

Quan sortia, el pintor li barrà el pas.

-Ja marxes, Làlia? Tan aviat?

-Sí. -No es recordava del seu nom i li va somriure, però ell no es va moure ni un dit-. Au va, deixa'm passar, si us

plau -s'impacientà-. He d'agafar el tren i em sembla que el perdré.

-Sí dona, perdoneu-me. Pas a la damisel·la! -i ell s'apartà i va separar els braços amb un gest ampli, com si obrís una porta imaginària alhora que li feia la paròdia d'una reverència.

Va ignorar la broma i enfilà cap a la sortida. En resseguir la barra va veure que la Rita estava força atrafegada i va passar de llarg. Un cop al carrer va respirar a fons. Els ulls ja feia estona que li coïen, i ara, amb el fred, li van llagrimejar.

No va ser a temps d'agafar el tren, el va sentir que passava quan encara no havia posat els peus a l'estació. Es va maleir per haver apurat el temps fins el darrer moment, per una vegada que s'arriscava a no ser tan calculadorament previsor, l'havia ben espifiada. Li sabia greu haver de demanar a Roger que la vingués a recollir, però no li venia gens de gust estar-se sola esperant el proper tren, ja havia passat prou fred avui. Va buscar una cabina amb els ulls i va caure que no duia a sobre ni una trista moneda; hauria pogut descanviar al Plèiades, però ara recordava que tampoc no havia pagat la beguda. No podia fer res més que tornar enrera i demanar canvi en el primer bar que trobés, i es va encaminar cap a un establiment obert que havia vist des de la plaça de l'estació. Amb la mirada fixa en la llum del bar, no s'adonà de l'automòbil blanc que pujava pel carrer mal il·luminat amb la intenció de tombar per travessar la plaça.

Tot va anar ràpid. El conductor no la va veure fins que la va tenir il·luminada pels llums del cotxe. Ella es va quedar paralizada a poc més d'un pam del parafang, ensordida pel soroll dels frens i del clàxon, sense ni olorar el ferum de la goma cremada; tampoc no va ser conscient que de l'interior del vehicle sortia un home cridant disbarats. En un moment, es van apropar uns pocs transeünts i es pujà alguna persiana. "Estàs bé noia? Cridem l'ambulància? Avisem la guàrdia urbana?" Tothom volia ajudar-la.

-Em sembla que no caldrà, he pogut frenar a temps. El que està és molt espantada -va dir el conductor. Estava blanc; per un moment, l'havia vista sota de les seves rodes, i li baixaven esgarrifances espinada avall només de pensar-ho.

Mentrestant, l'havien feta seure a la vorera en previsió d'un possible desmai. Algú li va oferir una copa de conyac que li havien dut del mateix bar que havia estat la causa de la seva distracció. Amb l'olor forta del licor va tenir-ne prou per sortir de l'astorament i poder articular paraula.

-Estic bé, gràcies -barbotejà avergonyida, i va alçar el cap per mirar al pobre conductor que acabava de patir aquell ensurt per culpa de la seva badoqueria. Li va semblar que somiava: era el pintor.

-Sí noia, sóc jo mateix -va dir ell-. Ja ho veus, ens hem tornat a trobar. Llàstima que hagi estat d'una manera tan poca-solta!

S'hauria estimat més que fos qualsevol altre i no ell, precisament. Com si a l'hora que t'atropellin tingui alguna importància qui ha estat el conductor, es va dir. Els transeünts van anar marxant i es van quedar sols. Ell l'agafà de la mà per ajudar-la a posar-se dreta.

-Ho sento -se sentia ridícula i, a més a més, estúpida-, em sap molt de greu. Jo... no he mirat en creuar, ha estat culpa meva. Anava a buscar canvi per trucar que em vinguessin a recollir. He perdut el tren-. El va mirar als ulls. Eren molt foscos-. No em recordo com et dius; pels noms, sóc un desastre.

-Em dic Carles Pérez, però tothom em coneix per Mafré, el meu segon cognom. De debò que estàs bé? Jo et veig encara molt pàl·lida. Vols prendre alguna cosa? Unes herbes? Una til·la?

Es van posar tots dos a riure. Si més no, es va dir ella, tenia sentit de l'humor.

-No, gràcies. El que sí que hauria de fer és trucar; he de trucar urgentment perquè si no es pensaran que m'ha passat alguna cosa -i de nou es van posar tots dos a riure-. No, en serio t'ho dic, he estat tot el dia fora de casa i són capaços d'avisar la guàrdia civil.

-Això sí que no, no m'agraden gens els tricornis; però tranquil·la, que porto mòbil -Se la va quedar mirant divertit, amb una mica de sornegueria indulgent al fons dels ulls-. I no seria millor que jo t'acompanyés? És la mínima cosa que puc fer per la meua vianant atabalada, no?

Es va deixar empènyer cap a un Volkswagen blanc i encara li tremolaven les cames. Abans d'obrir la porta ell li va picar l'ullet i, mentre la hi aguantava, li va fer la mateixa reverència que li havia fet abans al salonet del Plèiades.